

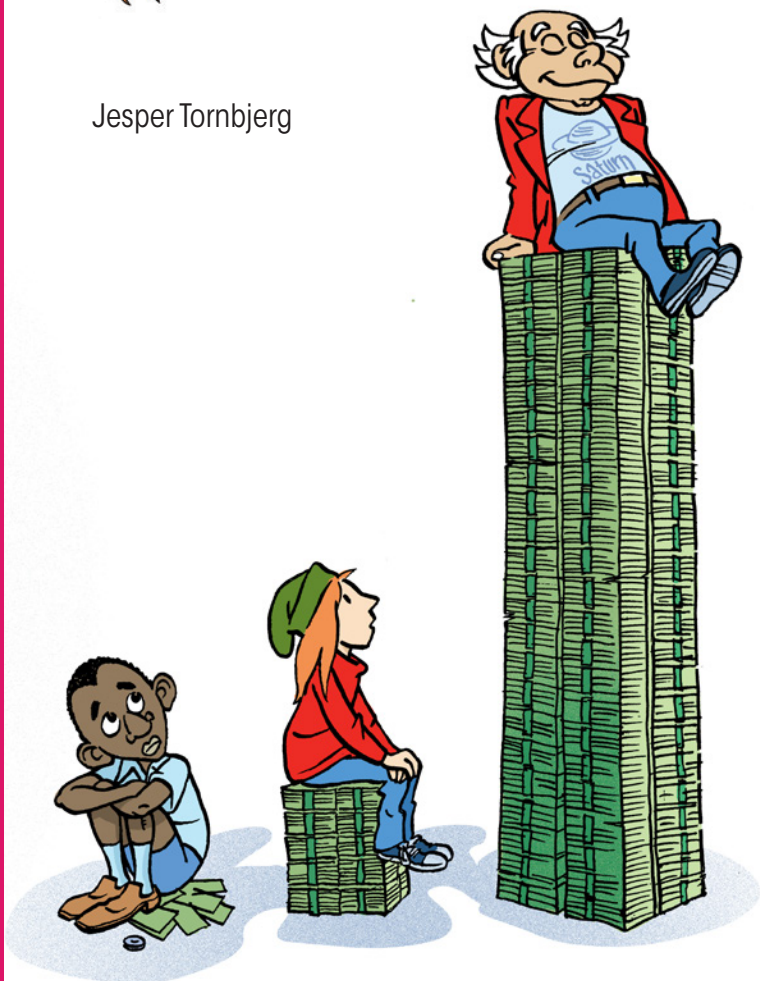
10

FN'S VERDENSMÅL MINDRE ULIGHED

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg

Milde Mammon

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg

Milde Mammon

Victoria & Verdensmålene nr. 10: Milde Mammon

Første oplag marts 2023. Trykt i 6.000 eksemplarer.

ISBN: 978-87-94136-19-8

Udgivet i samme serie:

Victoria & Verdensmålene nr. 1: Den Magiske Kjole

Victoria & Verdensmålene nr. 2: Geden med Fipskægget

Victoria & Verdensmålene nr. 3: Kong Gulerod

Victoria & Verdensmålene nr. 4: Uglens Univers

Victoria & Verdensmålene nr. 5: Farvel til Absurdistan

Victoria & Verdensmålene nr. 6: Vandspejlet

Victoria & Verdensmålene nr. 7: Torden og Lynild

Victoria & Verdensmålene nr. 8: Jorden Rundt på Otte Timer

Victoria & Verdensmålene nr. 12: Avocado-Mysteriet

Victoria & Verdensmålene nr. 13: Isbjørnen

Victoria & Verdensmålene nr. 14: Den Lille Havfrue Vender Tilbage

Lixtal: Ca. 30

© Forlaget Tornmountain, Copenhagen, Denmark

Denne bog er beskyttet i medfør af gældende dansk lov om ophavsret.

Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder fx, at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Copydan Tekst og Node.

www.victoriaogverdensmaalene.dk

Forfatter: Jesper Tornbjerg, jesper@victoriaogverdensmaalene.dk

Illustrationer: Knud Andersen

Undervisningsmaterialer og sparring:

Rikke Falkenberg Kofoed, Leg med IT

Korrektur: Palle Skov

Design & produktion: KLS PurePrint.

Trykt på PurePrint Uncoated

Ulighed på skoleskemaet

Victoria spiser et æble ved køkkenbordet og surfer rundt på nettet, inden hun skal i seng. Lillebror Malte sover allerede under sin bløde dyne.

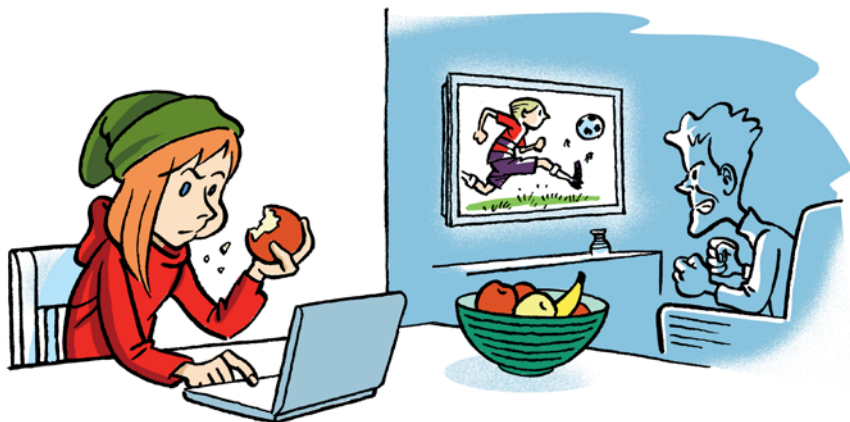
'Penge' taster hun for at se hvilke andre ord, hun kan bruge, når hun skal arbejde med FN's verdensmål nr. 10 om mindre ulighed. Computeren har en masse forslag: Kontanter, grunker, gysser, knaster, skillinger, skejser, stakater, mammon... og mange andre.

- Mammon! Sjovt ord, tænker Victoria.

'Verdens rigeste lande', skriver 12-årige Victoria og finder en liste. Luxembourg, Irland og Singapore er nogle af dem, der ligger i toppen sammen med USA, Norge og Danmark.

- Rart at vide, siger Victoria og bladrer ned i bunden af verdens 193 lande. Her finder hun bl.a. Burundi, Somalia og Den Centralafrikanske Republik.

Victorias mor kigger nysgerrigt på hende, mens hun leder videre: Luxembourg har et BNP pr.

indbygger på 135.000 amerikanske dollar. BNP står for 'bruttonationalprodukt' og er et begreb, voksne bruger til at sammenligne landes økonomi.

BNP bliver næsten altid opgjort i dollars, for det giver ikke mening at sammenligne danske kroner med burundiske francs eller somaliske shillings. Danmark har et BNP pr. indbygger på 65.000 dollars. Beboerne i Burundi må nøjes med 800 dollars.

- Altså meget mindre, konstaterer Victoria.

- Verden er ond og uretfærdig, udbryder far ovre fra sofaen.

Skiftevis ser han fodbold og læser en avis, der hedder 'Hus Forbi'. Bladet handler om, hvordan hjemløse forsøger at overleve et liv på gaden. På

forsiden smiler en mand med kun én synlig tand i munden. Hans ansigt er furet og rynket.

Mor nikker:

- Jeg møder fattigdom hver dag på sygehuset. Især folk, der lever på gaden, bliver hurtigt syge, men det gælder også mange med hårdt fysisk arbejde eller dårlige vaner med cigaretter og usund mad, siger mor, der er sygeplejerske.

Far nikker og fortæller, at fattigdom og rigdom i høj grad handler om, hvornår og hvor man bliver født.

- Tid og sted er som regel fuldstændig afgørende for, hvor velhavende man bliver. Vi i Danmark lever i det 21. århundrede i et af verdens rigeste lande. Vi er heldige, fastslår far.

- Er der ulighed i Danmark? spørger Victoria.

- Ja, mit fodboldhold har langt færre penge end de andre hold, så vi rykker ned. Øv, vi har tabt 1-3, sukker far og slukker for tv'et.

Mor giver ham 'blikket'. Fodbold er vigtigt, men måske ikke så vigtigt. Far samler sig og forsøger at svare på Victorias spørgsmål:

- I Danmark har næsten alle et sted at bo. Ingen dør af sult, men vi har ulighed. Desværre bliver

uligheden større og større. De seneste ti år er den rigeste ene procent blevet forgyldt, mens de fattigste er blevet spist af med næsten ingenting, siger far og vifter med 'Hus Forbi'.

Fakta er, forklarer han, at de rigeste 10 procent sidder på cirka halvdelen af værdierne i Danmark. De øvrige 90 procent må deles om resten.

- Vi har lige haft om procenter i skolen, så lad mig oversætte: En ud af ti skummer fløden, mens ni ud af ti må nøjes med meget mindre, sukker Victoria.

Far og mor snakker om, at skævheden er svær at gøre noget ved... i hvert fald med et snuptag. Victoria er lutter øre.

- Børn af veluddannede forældre har større chancer for selv at få en uddannelse, fin løn og godt helbred, når de bliver voksne. Børnene arver både penge og viden, fortæller mor.

Hvis de fattigste børn skal løftes op fra underklassen til middelklassen, kræver det opmærksomme forældre, dygtige skoler og gode biblioteker, mener mor.

En af de afgørende forskelle handler nemlig om ord. Børn med veluddannede forældre som

Victorias mor og far hører over 2.000 ord i timen, mens børn med forældre med knap så meget uddannelse må nøjes med 1.200 ord.

Blandt de fattigste med mindst skolegang kan antallet af ord være helt nede på 600 i timen. Også mængden af opmuntring og anerkendelse varierer.

- Det er SÅ vigtigt, at forældre og lærere snakker med deres børn og roser dem, siger mor.

Mor fastslår, at uddannelse også handler om andet end ord. For eksempel er det også nødvendigt, at vi uddanner folk til håndværk, teknik og andre praktiske fag – og musik!

- Alle fortjener ros og opmuntring. Nå, nok ord fra mig... nu går jeg i bad! siger mor og suser ind på badeværelset for at tage et brusebad efter dagens strabadser på sygehuset.

På flugt fra militæret

Mens Victoria kan høre vandet risle, begynder mors telefon at spille 'Money, Money, Money'. Mor har valgt denne ringetone for at vise, at hun vil have mere i løn. Victoria har set filmen 'Mamma Mia' med sin familie, så hun kender godt popgruppen ABBA's gamle hit om penge.

Moster Augusta toner frem med billede og lyd:

- Hej Victoria, lyder den velkendte stemme, men Victoria kan se på baggrunden, at mosteren er

langt hjemmefra. Træer og buske er dybgrønne. Det øsregner.

- Hej Augusta. Hvor er du? spørger Victoria.

- I Asien! Jeg er i Bangladesh, fortæller Augusta.

- Bangladesh! Er det ikke dér, vi får alt vores tøj fra? spørger Victoria.

- Jo, i hvert fald ret meget. Syerskerne får en ussel løn, så Bangladesh producerer masser af billigt tøj til dig og mig. Men det er nu ikke derfor, jeg er her. Lige nu er jeg meget tæt på grænsen til nabolandet Myanmar. Sammen med kolleger fra nær og fjern er jeg ved at organisere hjælp til børn og voksne.

Vi befinder os det sted i verden, hvor der er samlet flest mennesker på flugt, forklarer Augusta.

Hun har fået en vest af den nødhjælpsorganisation, hun arbejder for. Når Augusta fortæller om sine oplevelser, svinger hendes brune hestehale ivrigt frem og tilbage over vesten og hendes hvide t-shirt.

- Hvorfor er de flygtet fra deres hjem? spørger Victoria.

- Børnene og deres forældre har en anden religion og et andet sprog end det normale i Myanmar. Af og til er den slags forskelle desværre nok til at blive forfulgt, mishandlet eller slået ihjel, fortæller Augusta.

Victoria tjekker sin liste over rige og fattige lande og læser op for Augusta: BNP i Bangladesh ligger på 6.600 dollars, mens den i Myanmar er på 4.400 dollars.

Begge nationer ligger altså langt under Danmarks 65.000 dollars pr. indbygger, oplyser Victoria, der også kan fortælle, at der til gengæld er mange flere mennesker i de to lande. Indbyggertallet i Bangladesh er på 165 millioner, mens der er 54 millioner i Myanmar. I Danmark er vi kun knap 6 millioner.

- Hvor mange er på flugt, dér hvor du er? vil Victoria gerne vide.

Augusta fortæller, at der verden over er cirka 80 millioner flygtninge, hvoraf de fleste er ludfattige. 80 millioner svarer til én procent af verdens befolkning... altså ét ud af hver hundrede menneske.

I Myanmar har militæret magten. Generalerne og deres soldater forfølger nogle af deres befolkningsgrupper – især dem, der hedder rohingyaerne. Ifølge FN er militærets skånselsløse forfølgelse af rohingyaerne 'en forbrydelse mod menneskeheden'.

- Her i Bangladesh lever der nu en million rohingyaer. Over halvdelen af dem er børn. De er stærkt udsatte for sult og sygdom – især dem, der er flygtet uden forældre. Jeg ringer fra en lejr, der er oprettet ved en by, der hedder Cox's Bazar. Lige før spillede jeg fodbold med nogle af drengene. Lige nu holder vi pause, fordi det regner kraftigt, siger Augusta og viser billeder af en vej, der er omdannet til en kanal med gråpløret vand.

Victoria kan se rohingya-familier skutte sig i dørene på tætplacerede småhuse på den anden side af vejen. Husene er flikket sammen af, hvad

beboerne får udleveret af sten, træ, bambus, plastic og presenninger. Nogle er heldige at have støbte fundamenter under deres fødder. De er mere solide og kan bedre tåle regnen.

Mange små ansigter kigger bekymret op mod himlens sluser.

- Vi er nervøse for, at vandet udløser mudderskred oppe fra bakkerne. Desværre sker det en gang imellem, og mudder i bevægelse er livsfarligt. I går var jeg med til at hjælpe et hold mænd med at sikre bakkerne ved at plante buske, træer og

køkkenhaver på skråningerne. Jeg håber virkelig, at planterne overlever regnen, sukker Augusta og krydser fingre.

Et par levende øjne kigger pludselig direkte på Victoria.

- Sig hey til Thazin, smiler Augusta.

- Hej Thazin, siger Victoria, der ikke kan undgå at fnise.

Thazin klukker med på tværs af den 7.500 kilometer lange afstand, der i øjeblikket synes så kort som distancen mellem to hjerter, der banker.

Augusta forklarer, at Thazin er 11 år og opkaldt efter en smuk blomst. Thazin måtte flygte sammen med sine forældre, da hun var seks år. Nu drømmer Thazin om at blive skolelærer ligesom Augusta.

- Nå, Victoria. Regnen stilner af, så vi må hellere smutte. I dag skal vi sy. Hils din mor og sig, at jeg har det godt, siger Augusta og vinker.

- Hej Thazin og hey Augusta, vinker Victoria tilbage.

- Hvad med, at I sender nogle billeder af jeres hverdag til min klasse og mig? Vi skal arbejde med Verdensmålene de næste uger, forklarer Victoria.

- Det skal vi nok, lover Augusta.

Lige inden billede og lyd forsvinder, kigger Victoria igen ind i Thazins øjne. De skinner af livslyst med en undertone af mørk bekymring for fremtiden.

Mor kigger ud fra badeværelset med en turban svøbt om hoved og hår:

- Penge er naturligvis ikke alt. Du kan sagtens have et dejligt liv uden at være rig. Det vigtigste er, at du har et sted at bo og får mad, vand og ren luft. Nattesøvn er også vigtigt, så nu hopper du i seng, Victoria! smiler mor og tørrer sig videre, mens hun synger omkvædet på en Beatles-sang:

*Can't buy me love
Everybody tells me so
Can't buy me love
No, no, no, no*

- Alle mennesker er født frie og lige, men mange får det hurtigt svært, funderer Victoria.

Hun børster tænder og finder et rent bind. Mens hun venter på, at sønnen indfinder sig, kan Victoria fornemme, at endnu et eventyr om Verdensmålene snart kan begynde.

Verdens rigeste mand

- Hvem er verdens rigeste and? spørger Benjamin henkastet overfor sin skoleklasse, der sidder fordybet i matematikopgaver.

Laila bider tænksomt i sin blyant, Omar fniser, og Victoria er irriteret over at få afbrudt sin koncentration. Mette, der er deres lærer, er gået et ærinde, så der er ingen til at bremse snakken.

- Elon Musk. Ham med elbilerne og raketterne til Mars, foreslår Eva, der er født med en sølvske i munden.

Eva bor i en villa med dobbelt garage, så der er plads både til mors og fars luksus-elbiler.

- Bill Gates. Ham med Microsoft, byder Omar ind.

- Nej da. Det er da Bezos fra Amazonas, fastslår Aske.

- Han er da ikke fra Amazonas. Det er en regnskov. Bezos er fra USA, irettesætter Omar.

- Ja, det ved jeg da godt. Bezos ejer Amazonas, fastholder Aske.

- Ejer han en regnskov?

- Nej, han ejer Amazon, der bringer pakker ud til hele verden – ligesom julemanden. Min fars it-firma arbejder for Amazon, oplyser Omar for at sætte trumf på sin pointe.

- Jeg tror, det er Marc Sukkerbjerg fra Facebook, der er verdens rigeste mand, foreslår Laila, der er ordblind.

- Vi må hellere google det, fastslår Victoria for at få lukket diskussionen.

Benjamin fniser. Det gik lige præcis, som han havde forventet.

- Jeg spurgte, hvem der er verdens rigeste AND, sprutter Benjamin, der udover at være klog tit er ham, der får klassen til at grine. Benjamins mor er skuespiller og hans far kunstmaler, så han har fået kreativitet ind med modernismen.

Men denne gang lykkes det ikke rigtigt at få klassen med. Alle kigger måbende på Benjamin. Verdens rigeste and?

- Ja, det er da Joakim von And. Han bader i penge i sin pengetank. Læser I ikke tegneserier? Kom nu ind i kampen, siger Benjamin og slår afvæbnende ud med hænderne.

Spørgsmålet får lov til at hænge i luften som en sæbeboble, der er lige ved at briste, for i samme øjeblik vender Mette tilbage og tysser venligt på sine elever.

- I skal arbejde videre med jeres matematikopgaver om verdensmål nr. 10, smiler hun, hvis lyserøde kjole matcher logoet for verdensmålet om 'mindre ulighed'.

Matematik med milliarder

Matematik og verdensmål er en god kombination, synes Victoria. Hun kan godt lide at arbejde med tal – måske noget, hun har fået hjemmefra. Hendes far, der er ingeniør, sidder hver dag sammen med sine kolleger og nørkler med regneark for at finde ud af, hvordan de kan få mest mulig klimavenlig elektricitet ud af en vindmøllepark.

Victoria er nået til den del af opgaven, hvor hun skal finde ud af, hvor mange millioner mennesker én procent svarer til. Børnene får oplyst, at der nu lever otte milliarder individer på Jorden.

Victoria har styr på milliarderne, så hun skriver 8.000.000.000. En procent svarer til én ud af 100, så Victoria fjerner to nuller. Altså: 80.000.000. Seks nuller svarer til en million, så det rigtige svar må være 80 millioner mennesker.

I næste opgave får Victoria at vide, at verdens rigeste ene procent ejer dobbelt så meget som syv milliarder mennesker... tilsammen.

- 80 millioner rige ejer dobbelt så meget som

syv milliarder. Hold da op! Der er nogle få, der er ufatteligt rige, og virkelig mange, der er dybt fattige, udbryder Victoria.

Hun sender en venlig tanke til Thazin, der er en af verdens andre 80 millioner – nemlig de 80 millioner sårbare flygtninge på flugt fra krig, sult og andre former for elendighed.

En mariehøne kravler rundt på Victorias bord, og hun tænker på dengang hun besøgte Kingston Carrot i Houston, USA, for at lære om verdensmål nr. 3 om sundhed og trivsel.

Cirka 20 af de 80 millioner verdens rigeste bor i USA. Kingston Carrot var – og er sikkert endnu – rig og stærkt overvægtig af for meget usund mad. Hvordan mon hans børn, Walt og Vic, har det?

Eleverne på Victorias skole må godt bruge deres mobiltelefoner i timen, hvis det handler om noget relevant. Victoria er nysgerrig og sender en sms til Walt:

'Hvordan går det 😊? Vokser jeres pengetank? Jeg er ved at lave en opgave om penge!'

- Måske kan jeg bruge hans svar i min opgave, tænker Victoria og læser videre:

Lad os forestille os, at alle mennesker får deres værdier udbetalt i 100 dollarsedler og stabler deres penge på gulvet.

Hvis alle sætter sig på deres stak, så vil langt de fleste mennesker sidde umærkeligt hævet over gulvet. Faktisk kan man ikke se, at de sidder på noget.

En typisk dansker vil mere mageligt placere sin bagdel i stolehøjde. Altså cirka 50 centimeter over jordoverfladen.

Rige mænd som Elon Musk, Jeff Bezos og Bill Gates befinder sig derimod ude i det ydre rum. De er alle gode for langt over 100 milliarder dollars og ejer større værdier end selv pænt store lande.

- Ude i rummet! Uligheden er godt nok langt ude, gisper Victoria.

Hun kan mærke, at hun er ved at blive harm. Victoria synes, at det er fint, at nogle tjener flere penge end andre, hvis de er dygtige, flittige og gør nytte, men at der er så stor forskel på rig og fattig... ahhh, det er bare ikke i orden.

Victoria kigger ned under sin stol og forestiller sig,

at nogle har stablet dollarsedler op til kanten. Gad vide, om hendes mor og far ejer så meget, at de hører til den rigeste procent – eller blot blandt de rigeste ti procent? Selv synes hun, at hun er en del af en helt normal familie.

- Tilhører vi overklassen, middelklassen, arbejderklassen eller underklassen? Det må være middelklassen, tænker Victoria.

Laila må have tænkt noget lignende, for hun rækker hånden i vejret og spørger, hvad der skal til for at tilhøre den rigeste ene procent i verden.

Mette laver en hurtig søgning på internettet og fortæller, at den rigeste ene procent har en formue på mindst seks millioner kroner.

- Det har min mor i hvert fald ikke, fastslår Laila, der bor i en lille lejlighed i en af de gule boligblokke længere nede ad vejen. Hendes mor gør rent for andre, og hendes far er forsvundet ud af deres liv.

- Hvad er en 'formue'? vil Camilla gerne vide.

Hendes familie bor til leje i et rækkehus. Victoria ved, at Camillas mor passer pensionister, så de kan få en god alderdom, og at hendes far er maskinmester, der udvikler teknologi, så samfundet kan blive mere klimavenligt.

Mette fortæller, at en families formue består af, hvor mange penge de har i banken plus værdien af noget, der hedder aktier og obligationer – altså værdipapirer.

Værdien af hus eller ejerlejlighed og grund skal også tælles med, men hvis man skylder penge, skal det trækkes fra.

- Jeg har 313 kroner i en sparegris, som jeg har fået af min mormor. Er det formue? spørger Benjamin kækt.

- Ja, det er 'rede penge' og dermed en del af din formue, siger Mette.

- Jeg har også over 50.000 kroner på en børneopsparing i banken, tilføjer Benjamin stolt.

- Du har en fin opsparing, men det er ikke nok til at gøre dig til en af verdens rigeste. For at tilhøre de rigeste ti procent skal du have en formue på over 600.000 kr., men du har faktisk flere penge end de fleste voksne mennesker. Din børneopsparing fortæller en del om, hvor skævt verdens rigdomme er fordelt. At et barn i Danmark har flere penge end gennemsnittet i verden er tankevækkende, funderer Mette.

- Wauw! lyder det fra klassen.

Victoria ved, at hendes forældres hus er flere millioner kroner værd, så de tilhører nok verdens rigeste ti procent.

Pludselig kan hun mærke, at mobiltelefonen vibrerer. Gad vide om det er en besked fra Walt?

Houston: Vi har et problem

Victoria kan ikke dy sig for at læse den tekst, der er tikket ind på mobiltelefonen:

'Hej Victoria. Nej, vi er fattige og er flyttet i en lille lejlighed. Min far har mistet alle sine penge til Scrooge 😞. Heldigvis har min mor stadig arbejde', skriver Walt fra Houston.

Victoria tænker, at Scrooge enten må være meget dygtig til at handle eller er fuldstændig skruppelløs. Walts familie har – eller havde – virkelig mange penge, og den formue kan da ikke bare lige forsvinde som dug for solen.

- Jeg må hellere finde ud af, hvem den der Scrooge-fidus er, og hvad der er sket, siger Victoria højt.

Alle de andre elever kigger undrende på Victoria, men de har efterhånden vænnet sig til, at der altid sker noget usædvanligt for hende, når de arbejder med FN's 17 verdensmål.

- Hvor skal du nu hen, Victoria? Må jeg komme med? hvisker Benjamin.

- Vi må hellere koncentrere os om vores matematik – indtil videre, smiler Victoria listigt tilbage.

Dagens matematikopgaver er starten på to temauger, hvor Victoria og hendes klasse skal finde ud af, hvordan det kan lade sig gøre for FN's 193 medlemslande at nå verdensmål nr. 10 inden 2030. Målet handler om at skabe mindre ulighed.

Victoria læser, at FN mener, at vi alle sammen skal være med til at sikre, at 'de nederste 40 procent af befolkningen' får et lønløft for dermed at skabe mere lighed.

Lige nu skal Victoria regne ud, hvor mange milliarder mennesker 40 procent svarer til. Igen skriver hun 8.000.000.000 i sit regnehæfte. Herefter fjerner Victoria to nuller og ganger med 40: Det må være 3.200.000.000 eller 3,2 milliarder mennesker.

- Milde makrelsalat! Hvor bor alle de mennesker? tænker Victoria, der hurtigt kommer i tanke om, at hun faktisk allerede kender nogle af dem fra sine rejser rundt på Jorden for at lære Verdensmålene at kende.

For eksempel har hun besøgt Miremba i Uganda og Nixon i Tanzania. De og deres familier kæmper

hver dag for at få mad på bordet – og i munden. Sådan er det helt sikkert også for Thazin i Bangladesh på grænsen til Myanmar.

Victoria har også været i USA, hvor hun mødte 12-årige Walt og hans familie. De lever i betydelig rigdom, så de hører nok til den ene procent, der ejer det meste.

- Hov nej! De er jo ikke rige længere, tænker Victoria.

Da hun besøgte Walt og hans familie i USA, fløj hun med en mariehønedrone til Houston, Texas. Victoria bider i sin blyant og tænker over, hvordan hun kan komme afsted denne gang. Endnu engang bevæger hendes mobiltelefon sig, men denne gang er det ikke en meddelelse fra Walt.

'Mød mig uden for skolen om fem minutter. Præcis! Jeg sidder i en lang hvid bil. Scrooge', står der.

Victoria gyser. Scrooge! Hvordan har han – Victoria antager, at det er en mand – fået fat i hendes mobilnummer. Victoria kigger på uret i klassen og nynn timer 'Money, Money, Money – It's a Rich Man's World'.

Timen ringer ud om ti minutter. Tør hun smutte lidt før? Tør hun mødes med Scrooge? Hvorfor

vil han mødes med hende? Hvis han har snydt Walts far for penge, kan han være en barsk type. 'Benjamin skal med', tænker hun for sig selv.

Efter fem minutter beder Victoria om lov til at gå på toilettet. Benjamin fornemmer, at der er noget spændende i gære, så han følger efter. Victoria kigger på ham og er virkelig glad for at få selskab. Hun føler sig ikke helt tryk ved Scrooge.

- Vi skal finde en meget lang hvid bil, siger hun kortfattet og skynder sig afsted ud på P-pladsen.

- Wauw! udbryder Benjamin ved synet af en ti meter lang limousine.

Køretøjet har mørke, tonede ruder, men ellers er limousinen ny-poleret og hvid som sne. En af de sorte ruder glider langsomt ned, og de to børn kan se et mærkeligt ansigt komme til syne.

Scrooge hilser som en moderne kapitalist ved at vinke med en tablet. Manden er middelhøj, tyndhåret og iklædt t-shirt med en tegning af planeten Saturn. Victoria tænker, at han ligner en mand, der både er storsnudet og højnæbbet.

- Milde mammon, udbryder Benjamin og får gåsehud over hele kroppen.

- Jeg har kun brug for dig, frøken Victoria. Din lille ven må blive hjemme, kommanderer Scrooge.

Benjamin er betydeligt højere end Victoria, så han undrer sig over at blive kaldt 'lille', men han når ikke at åbne munden, før Victoria træder i karakter.

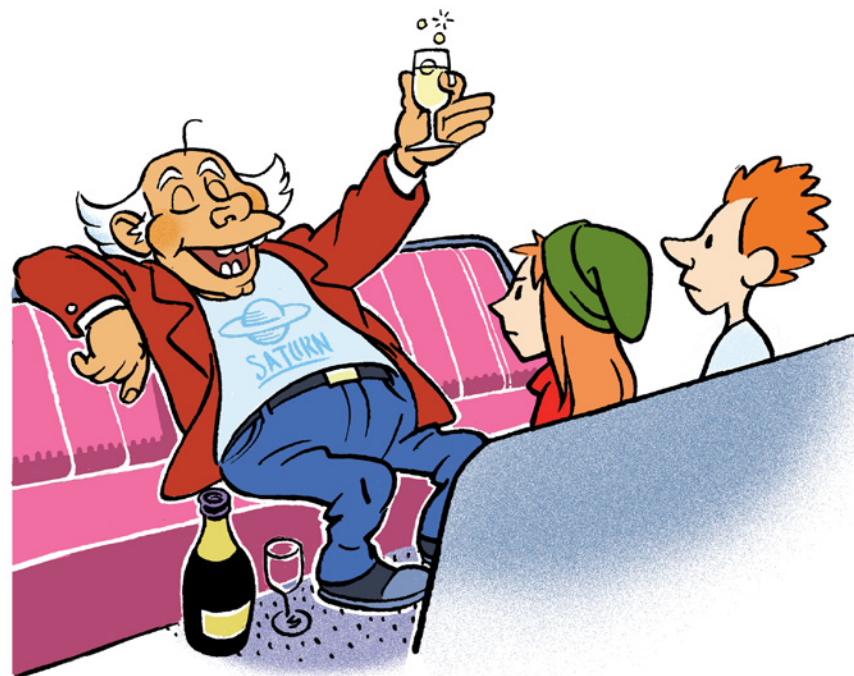
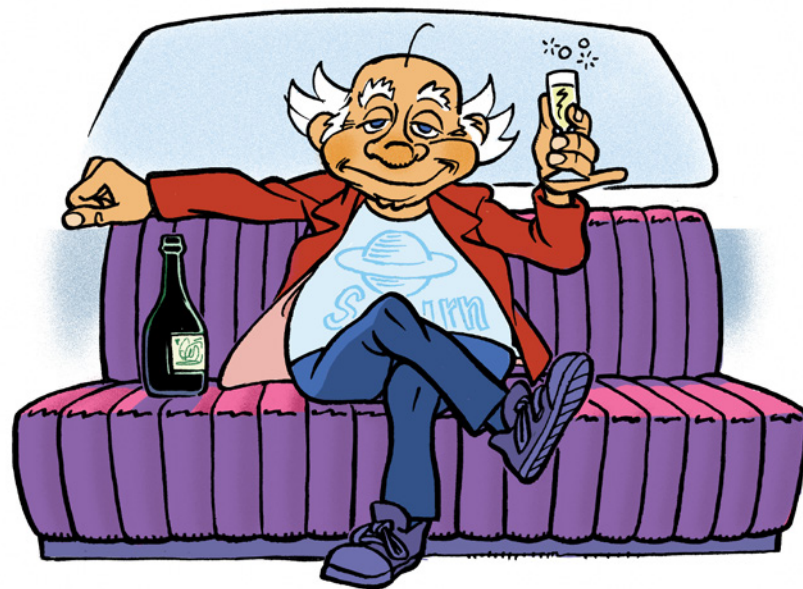
- Ikke tale om! Benjamin er min personlige assistent. Jeg tager ingen vegne uden min PA, lyder det rapkæftet og selvsikkert fra Victoria, der har hørt hendes far tale om, at hans direktør, Catrine, har en PA. Det lyder sejt, synes Victoria.

Hun har lige nået at tænke, at Scrooge må have brug for hende... til et eller andet. Derfor kan hun tillade sig at spille kostbar. I øvrigt har hun heller ikke lyst til at være mutters alene med den rige mand.

Scrooge er vant til at omgive sig med PA'er, der hjælper ham med alt, så han trækker på skulderen. Når han har flere hundrede hjælpere, kan Victoria vel også have én, tænker Scrooge formentlig.

- Hop ind! siger milliardæren med et venligt smil.

En dør åbner sig med en lydløs glidende bevægelse. Victoria og Benjamin tøver, men sætter sig ind. De er mere nysgerrige end bange.

Scrooge flyder afslappet og tilbagelænet på lyserøde lædersæder. Victoria og Benjamin synker ned i den mobile sofa overfor og føler sig meget små. De bliver budt på en sandwich med æg og kaviar – og et glas champagne.

- Vi drikker ikke champagne. Vi er børn, siger Benjamin og ryster på hovedet.

- Jeres drikkevarer er uden alkohol. I kan roligt nyde jeres drinks. Skål for universet – champagneuniverset, smiler Scrooge og løfter sit perlende glas, mens limousinen næsten lydløst sætter i bevægelse.

- Har du snydt Walts far for en masse penge? spørger Victoria med sit glas bobler i hånden.

- Walt? Hvem? Walt Disney? Ham med Anders And og Co.?

Scrooge bliver forvirret over spørgsmålet.

- Nej, min ven Walt. Han er søn af Kingston Carrot fra Houston, Texas, sukker Victoria.

Voksne er ind imellem ret fatsvage, tænker hun.

- Nåh ham! Jeg har lavet lidt forretning med ham

gennem årene, og det gik således, at jeg tjente en masse penge... og at han uheldigvis mistede en mindre sum, siger Scrooge og trækker på skulderen.

- En mindre sum! Familien Carrot er gået fra hus og hjem, lyder det vredt fra Victoria.

- Ak ja. Det går op og ned i business. Sådan er kapitalismen – utak er de armes løn, nynnner Scrooge.

- Hvad tjener du dine penge på? bryder Benjamin ind.

- Jeg handler med lidt forskelligt. Ejendomme, guld, diamanter, olie, tobak, våben, kvinder, elektricitet, gummi, rumraketter... jeg har en bred portefølje, smiler Scrooge.

Victoria og Benjamin har aldrig hørt ordet 'portefølje' før, men de to børn er ved at hidse sig op over rigmandens arrogance.

- Handler du med kvinder?! Det er bare ikke i orden. Har du ingen – Victoria leder efter det rigtige begreb – moral?

Scrooge smiler overbærende:

- Når man laver forretninger, handler det om at tjene penge. Mange penge. Derfor bliver man nødt til at gemme sine følelser væk og lade sig styre af grådighed. Greed is Good – Greed is God, smiler han og folder sine hænder i en slags bøn.

- Har du slet ingen... skrupler? At handle med kvinder er moderne slavehandel, fastslår Benjamin, der er lettere paf over det, han hører.

- Du er lidt naiv, unge mand. Jeg gør kvinderne en tjeneste. De kommer fra fattige kår og kæmper en daglig kamp for at holde sig i live. Jeg hjælper de stakkels kvinder med at få et arbejde, så de kan få mad på bordet, siger Scrooge.

- Du stjæler kvinder bort fra deres familier. Hvad vil du med os? bider Victoria ham af.

Scrooge kigger forfjamsket tilbage. Han er ikke vant til, at børn afbryder.

Efter at have rettet på sit slips rømmer han sig:

- Ja, altså. Du har jo sat dig ret godt ind i Verdensmålene, frøken Victoria. Jeg har tænkt mig at investere i de fattigste mennesker i verden. Pengene skal fordeles via en fond, hvor jeg placerer en milliard dollars. Hvis du vil være forperson for

fonden, kalder vi den 'The Victoria Foundation for Sustainable Development' eller bare Victoria-Fonden, siger Scrooge.

- Gisp! gisper Victoria.

- Én milliard... dollars! Det svarer til syv milliarder kroner, siger Benjamin efter lidt hurtig hovedregning.

Scrooge fortæller, at han har læst, at de fattigste 40 procent af befolkningen ifølge verdensmål nr. 10 gradvist skal tjene mere.

- Hvis Victoria-Fonden kan hjælpe med det, vil det være fantastisk, smiler han slesk.

Victoria kigger på Benjamin, og Benjamin kigger på Victoria. De forstår ikke et kuk af, hvorfor de er ved at blive involveret.

Der må være ugler i mosen, tænker de.

- Sagde du ikke lige, at i forretninger skal man gemme følelserne væk? Hvorfor vil du pludselige investere i de fattigste? udfritter Benjamin.

Scrooge rømmer sig igen og forklarer, at det nogle gange kan være en god idé for 'business' at pleje

sit omdømme. Man skal helst virke flink – ellers risikerer man ubehagelige konsekvenser.

- Og hvad kan det for eksempel være? vil Victoria gerne vide.

- Uden et sympatisk image risikerer man at blive flået i skat, gyser Scrooge og ser ud som om én, der er lige ved at få et slagtilfælde.

- Jeg er ved at spare sammen, så vi kan komme til Europa, tilføjer Scrooge.

- Europa? Vi ER i Europa, siger Benjamin og ryster på hovedet.

- Nej, jeg taler om den Europa, der kredser rundt om Saturn. En måne, hvor vi måske kan bo i fremtiden, siger Scrooge og klør sig på sin halvskaldede isse.

- Skulle vi ikke hellere passe på vores egen planet? raser Victoria, mens Benjamin forsøger at bore i det med pengene:

- Så ved at oprette en fond med en milliard dollars slipper du for at betale... skal vi sige ti milliarder dollars i skat, foreslår Benjamin.

Scrooge klør sig i hovedbunden... og mumler:

- Ja, sådan kan man måske godt formulere det, næsten hvisker han.

- Victoria-Fonden. Ha! Det kan du godt glemme alt om, gammelfar. Alle skal betale en rimelig skat til fællesskabet. Også Elon Musk, Bezos og hr. Scrooge! raser Victoria og tilføjer:

- Stop bilen – vi vil af!

- Nuvel, siger Scrooge ærgerligt og trykker på en knap.

Bildøren glider op og en ulidelig varme blander sig med den kølige luft fra bilens aircondition.

Victoria og Benjamin begynder straks at kampsvede.

Rigdom i ørkenen

Solen skinner fra en blå himmel, og der er ikke en sky i miles omkreds. Jorden er knastør, men hist og her bryder fem meter høje grønne planter det støvede landskab. En spætte sætter sig på en stikkende kaktus og leder efter lidt mundgodt.

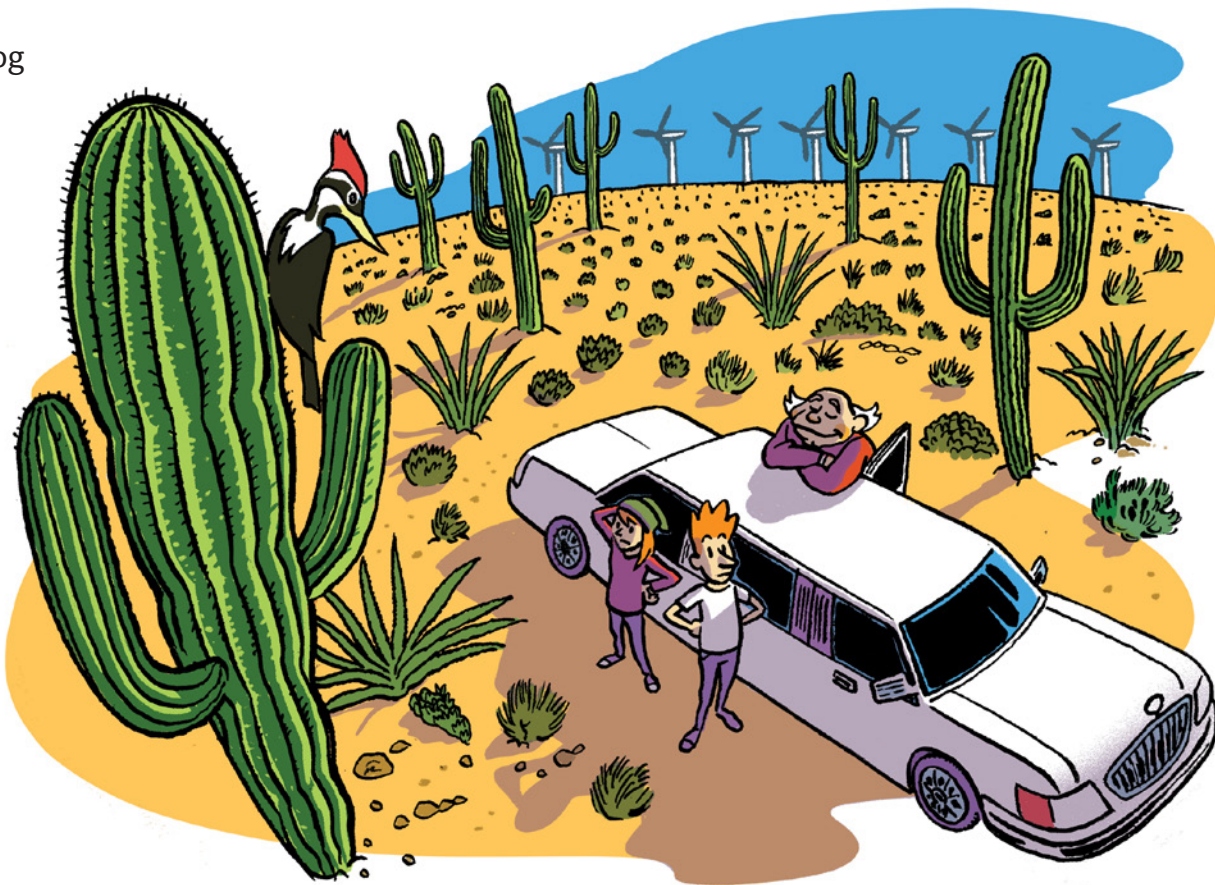
- Hø-hø-hø-høøøøø-hø, siger spætten og hakker løs.

Victoria og Benjamin kigger sig omkring, mens sveden pibler ud af deres porer. I varmedisen kan de skimte utallige sorte pumper, der bevæger sig mekanisk op og ned for at hente olie op fra undergrunden. I det fjerne oppe på en skråning aner de konturerne af tusindvis af vindmøller, hvis vinger pisker rundt og rundt.

- Olie og vind. Texas er rig på ressourcer, siger Scrooge, der også er trådt ud af den hvide limousine. Jorden koger under deres fødder.

- Er vi i Texas? måber Benjamin.

Victoria har allerede oplevet en del med Verdensmålene, så hun er knap så overrasket, men heller ikke hun havde regnet med, at limousinen havde bevæget sig fra Europa – altså verdensdelen, ikke Saturns måne – til USA.

- Olie og vind. Takket være disse ressourcer er jeg rig. Er I sikre på, at I står af her? spørger Scrooge.

Victoria og Benjamin kigger på hinanden. De kan godt regne ud, at det vil være livsfarligt at trave rundt i den texanske ørken under brændende sol uden vand at drikke. Mens de tænker, kan de se en prærieulv jagte en roadrunner.

- Beep-beep, siger fuglen og er væk med 42 kilometer i timen. Prærieulven ser skuffet ud.

- Hvor skal vi hen? spørger Benjamin.

- Mit beskedne kontor ligger lige rundt om hjørnet. Jeg giver is, og så kan vi skrive under på en kontrakt, siger Scrooge.

- En is lyder dejligt, men kontrakten... den skal vi llliiige snakke mere om, siger Victoria og hopper ind i bilens kølende kabine.

Benjamin og Scrooge følger efter. Dørene glider lydløst i, og de synker ned i sæderne igen. Stilheden sænker sig, mens bilen ruller gennem landskabet.

Victoria og Benjamin bemærker, at de passerer en lille by, der hedder Paris. De få huse og en

enlig tankstation ser plaget ud i den tørre vind. Nedslidt. Fattigt.

Paris, Texas, er en absolut modsætning til den luksuriøse franske hovedstad, som Benjamin kender fra ture med sine forældre, der elsker museer og caféer.

En gammel punkteret pickup står parkeret i vejkannten. Victoria og Benjamin kan se, at en mand forsøger at skifte et punkteret forhjul. En kvinde og fire børn gemmer sig for solens skarpe stråler i den smule skygge, bilen tilbyder. Familien ser forhutlet ud.

- Emigranter fra Latinamerika. De håber på et bedre liv i USA, forklarer Scrooge, mens limousinen nærmer sig en millionby.

- Én procent af verdens befolkning er ufattelig rig. Én procent er på flugt, sukker Victoria.

Forstæderne består af gedigne villaer med swimmingpools og kraftigt grønt græs, der holdes i live med kunstvanding. Victoria tænker på Walt, der bor – eller boede – i netop sådan et kvarter, der kræver vildt meget elektricitet at gøre beboeligt. Her er så varmt og husene så store, at der hele tiden er voldsomt gang i aircondition-anlæggene.

Turen gennem forstæderne synes næsten endeløs, men Victoria og Benjamin kan se, at de nærmer sig centrum. Villaerne afløses af faldefærdige boligkarreer, hvor affald og andre efterladenskaber hober sig op i snævre gyder. Spredt under talrige motorvejsbroer forsøger tusindvis af hjemløse kvinder, mænd og børn at opretholde liv og værdighed.

- Måske kan Victoria-Fonden hjælpe nogle af vores hjemløse, funderer Scrooge.

- Hm. Hvor mange hjemløse er der i USA? spørger Benjamin.

- Svært at sige. Jeg har læst, at der måske er over tre millioner, siger Scrooge tonløst.

Benjamin ved, at der bor 330 millioner mennesker i USA, så han kan hurtigt regne ud, at omkring en

procent af befolkningen i et af verdens rigeste lande lever på gaden i kortere eller længere tid. Han kan huske at have læst i 'Hus Forbi', der sælges af hjemløse i Danmark, at der er knap 6.000 danske hjemløse ud af knap seks millioner indbyggere.

- En ud af 100 i USA. En ud af tusind i Danmark, fnyser Benjamin.

'Mindsteløn – vor herre bevares!'

Scrooge sidder i sin egen verden, og mekanisk griber han en fjernkontrol og tænder for bilens tv-apparat. Nyhederne viser en demonstration foran en gigantisk bygning i stål og glas.

- Åh nej, ikke nu igen, sukker Scrooge, mens Victoria og Benjamin på skærmen kan se en hvid limousine nærme sig bygningen og de mange demonstranter.

Skilte viser, at de kræver mere i løn. 'Mindsteløn – ja tak' står der på et af skiltene. 'Strejke for bedre vilkår' står der på et andet.

- Vi er på tv, udbryder Victoria og Benjamin forbløffet.

Bilen glider gennem menneskehavet, og Victoria og Benjamin er glade for, at de sidder bag tonede ruder. De kan se ud og høre råb om en retfærdig løn, men demonstranterne kan ikke se ind.

- Jeg hader fagforeninger. Mindsteløn! Vor herre bevares, raser Scrooge, men det skulle han ikke have sagt, for nu er Victoria varmet op til kamp. Klassekamp!

Victoria har diskuteret fagforeninger med sine forældre, der begge er organiseret, som det hedder. Hendes mor er medlem af Dansk Sygeplejeråd og hendes far i Ingeniørforeningen IDA. Deres naboer er med i Maskinmestrenes Forening og 3F.

Victoria har rejst kloden rundt på otte timer for at forstå verdensmål nr. 8 om 'Anstændige jobs og økonomisk vækst'. For hende står det klart, at både arbejdsgivere og arbejdstagere nyder godt af ordnede forhold med respekt for hinanden.

- Du underbetaler dine ansatte. De skal have en fair løn, de kan leve af, og ikke gå for lud og koldt vand, fastslår Victoria.

Benjamin har også lyttet, når hans forældre har talt om ulighed og lønninger, og han er helt på linje med Victoria. Ansatte med fagforeninger i ryggen får – overalt på Jorden – mere i løn og har bedre arbejdsvilkår end de uorganiserede.

- USA er et af de mest ulige samfund i hele verden. I har gjort det svært for rigtig mange familier at leve et anstændigt liv... og du er en af skurkene, siger Benjamin og peger på Scrooge.

- Skal jeg både betale mindsteløn til mine ansatte OG betale skat? I bringer mig til tiggerstaven, jamrer Scrooge og vender vrangen ud af sine lommer.

- Nej, tværtimod. Hvis du laver nogle fornuftige aftaler med dine ansatte, lader de være med at demonstrere og strejke. På den måde kan I samarbejde om at lave bedre forretninger samtidig med, at I mindsker uligheden og fattigdommen i samfundet. Det hedder social bæredygtighed, pointerer Victoria.

- Hvis vi skal hjælpe dig med at få et bedre omdømme, skal du indkalde fagforeningerne til forhandlinger. Nu! fastslår Benjamin, mens bilens chauffør parkerer limousinen i kælderen under Scrooges hovedkontor.

- I de gode gamle dage kunne jeg lave forretninger uden at andre blandede sig, og jeg kunne bade i sedler og mønter i min pengetank. Nu vil Børne-Banden bruge mine penge, og det er slet ikke sjovt at dykke ned i en stak betalingskort. Verden er af lave, sukker Scrooge og stiger ud af bilen.

- Tak for turen, Donald T., siger Scrooge og nikker til sin chauffør, hvis orange hår hænger dovent over et let krøllet jakkesæt og et slips fyldt med dollartegn.

Benhårde forhandlinger

Oppe på 111. etage bliver Victoria og Benjamin budt på is og cola. Scrooges kontor fylder hele etagen.

Victoria kigger nysgerrigt på et maleri af en gammel krigshelt. På en piedestal er der placeret en skulptur af en mand, der grubler, og på et hvidt marmorgulv ligger der et isbjørneskind med hoved og hale.

Udsigten over byen er mageløs. Ikke en lyd fra gaden trænger op og ind bag de tunge vinduer.

- Jeg vil gerne bede om en kop te. Sodavand er fyldt med sukker og er hammer usundt, siger Victoria – dels fordi det er rigtigt, dels for at irritere Scrooge op mod de forhandlinger, der nok snart går i gang.

Scrooge, der har sat sig bag sit skrivebord i brun mahogni, kigger op fra sine papirer. Han ser lidt træt ud.

- Miss Daisy. Kan vi få te til frøken Victoria, snerrer han ned i et gammeldags kaldesystem.

- Økologisk sort te! tilføjer Victoria.

- Økologisk sort te! mumler Scrooge.

Stemningen er trykket, så Benjamin tænker, at han skal forsøge at formilde Scrooge bare en lille smule:

- Er du verdens rigeste mand?

- Ak, ve og klage. Ham der idioten til Elon Musk er rigere. Hvorfor fandt jeg ikke på at lave elbiler i stedet for benzinbiler? spørger Scrooge ud i rummet.

- Måske fordi du er lidt af at fossil. Du lever i fortiden, smiler Victoria sødt, mens hun nipper til sin te.

Ind træder Scrooges personlige assistent – en af dem – sammen med en gruppe demonstranter fra den lokale fagforening. Tv-holdene bliver bedt om at blive ude. Nu skal der forhandles!

- Vi forlanger en fair mindsteløn og færre arbejdstimer om ugen. Vi skal naturligvis have betaling for overarbejde og afspadsering, hvis vi arbejder mere end aftalt, siger forhandlingslederen.

Han hedder Carlos og er en muskuløs mand. Carlos arbejder i en af de miner, Scrooge ejer. Fra minen

i Argentina udvindes lithium, der er et metal, der blandt andet bruges i batterier til mobiltelefoner.

- I må da være bindegale. Hvad får jeg ud af det? raser Scrooge.

- Fred, ro og loyale medarbejdere, svarer Carlos.

En midaldrende kvinde, Erin, tager ordet. Hun fortæller, at hun for nogle år siden blev fyret efter en ulykke på en af Scrooges kemifabrikker. Nu samler Erin input fra fagforeninger over hele verden, så de kan stå stærkere i forhandlingerne med Scrooge og andre arbejdsgivere.

Fra sin kørestol opfordrer hun Scrooge til at se med friske øjne på hele sit forretningsimperium:

- Ulighed drejer sig også om andet end penge. Med verdensmål nr. 10 forpligter vi os til at drage omsorg for, at enhver uanset alder, køn, handicap, race, etnicitet, oprindelse, religion eller økonomi får indflydelse, siger Erin.

- Uh, det var mange oplysninger på én gang. Kan vi få det hele fortalt på en anden måde, smiler Benjamin forpustet.

- Ja da! Den ulighed, som hr. Scrooge er et lyslevende eksempel på, drejer sig også om andet

end penge. Med verdensmål nr. 10 forpligter vi os til at drage omsorg for hinanden – uanset hvor gamle vi er, om vi er piger eller drenge, om vi lever med handicap, om vi er født det ene eller det andet sted, om vi har den ene eller anden type forældre, om hvad vi tror på, og om vi tjener lidt eller meget, fastslår Erin.

Victoria kan se, at Scrooge er forvirret over de mange ord.

- Hvilket betyder...? siger Scrooge og drejer en hånd rundt om håndleddet. Hans pegefinger tegner dermed et spørgsmålstegn.

- Du skal se at få ansat nogle andre typer mennesker, end dem du plejer at hyre. Ikke alle kan arbejde lige hårdt, så du skal tilbyde stillinger på nedsat tid til psykisk sårbare og jobs til mennesker som mig med handicap. Du skal tage ansvar for mennesker på randen af samfundet, for ellers havner de i dyb fattigdom, siger Erin til klapsalver fra sin gruppe – og Victoria og Benjamin.

Scrooge samler sig og påpeger, at milliardærer som ham har skabt velstand som aldrig før set i verdenshistorien.

- Velstand for mig – javel. Men når det regner på præsten (altså mig), drypper det på degnen (altså

jer), siger Scrooge med en gammel vending.

- Det er ikke sandt! For hver 100 kroner, der bliver skabt på et år, snupper én rig person 63 kroner, mens 99 andre må dele 37 kroner, siger Erin.

- Ved du, hvordan vi lever, hr. Scrooge? Er du klar over, hvor ulige et samfund, vi har skabt? En top-direktør i USA får 140 millioner kroner i løn om året. Det er 300 gange mere, end jeg får. Verden bliver hele tiden rigere, men det meste af rigdommen går til dem, der allerede har mest, supplerer Carlos.

- For 50 år siden fik en direktør 'kun' 20 gange mere end en ansat. Uligheden vokser, fastslår Erin, der er klar til at strø endnu flere tal udover Scrooge, der falder mere og mere sammen i sin stol.

Hvis vi kigger på rigdom i USA, så ligger 70 procent i lommerne på de rigeste ti procent. Den fattigste halvdel ejer næsten ingenting: 2,5 procent af værdierne.

- Blandt de rigeste lande i verden har USA den næststørste andel fattige kun overgået af Israel. Hvert femte barn lider under at bo i ringe boliger, spise usund mad og have usikker, dyr adgang til lægebehandling. Sorte amerikanere og familier

med baggrund i Latinamerika er endnu dårligere stillet end gennemsnittet, raser Erin.

- Kan de ikke bare tage sig sammen og få sig et ordentligt job? funderer Scrooge lige akkurat så højt, at alle kan høre det.

Lokalet bliver stille som en vindløs dag i ørkenen. En sylespids knappenål falder ned på gulvtæppet...

... og alle begynder at tale i munden på hinanden om mindsteløn, kortere arbejdsdage, arbejdsmiljø, betalt frokost, ferier og pensionsordninger.

Medlemmer af en fagforening i USA får over et arbejdsliv cirka ti millioner kroner mere i løn end folk, der er uorganiseret. Derfor står de ansatte sammen og er stålsatte. De kræver mere flydende overgange mellem overklasse, middelklasse, arbejderklasse og underklasse.

Klasser findes – især dem, der krydser skel, lægger mærke til forskellene.

Larmen og sammenholdet mellem demonstranterne bliver efterhånden så overdøvende, at Scrooge foreslår, at de afbryder mødet og holder en kort pause.

- Ok, men så skal vi vise nogle film, siger Erin.

Verden rundt på otte minutter

Efter pausen tænder Erin for den største storskærm, Victoria og Benjamin nogensinde har set.

- Nu skal du, hr. Scrooge, se vidnesbyrd om ulighed – og hvad vi kan gøre for at mindske den. Vi har lavet en række film sammen med 'Verdens Bedste Nyheder', siger Erin og trykker på 'start'.

Film 1. Byggeri i Qatar.

Bansimal fra Nepal bygger fodboldstadions og skyskrabere. Han er håndværker og 45 år gammel. Bansimal slider og slæber i 45 graders varme. Han borer og banker i 12 timer hver dag.

Bansimal har ikke set sin kone og fire børn i to år. Hver nat sover han i en lastbil, og hver måned sender han lidt af sin sparsomme løn hjem til dem i Nepal, så den ældste søn kan få en uddannelse. Bansimal føler, at han er i fængsel. Han har ingen rettigheder.

Abdulrahman er født og opvokset i Qatar og er 45 år gammel. Han nyder livet sammen med sin kone og to velklædte børn.

Abdulrahman bor på 45. etage i en luksuslejlighed med aircondition og udsigt til havet. Hver nat sover han i en seng med baldakin, og hver måned får Abdulrahman uden at arbejde et klækkeligt beløb fra den qatarske kongefamilie. Qatars elite lever overdådigt af indtægter fra salg af naturgas og olie til andre lande.

Bansimal falder ned fra et vakkelvornt stillads.
Heldig slipper han med et brækket ben. Hvis han var
drattet ned fra 80 meters højde, var han blevet fløjet
hjem til Nepal i en kiste.

Abdulrahmen flyver på ferie til Paris med sin kone
og børn. De skal i Disneyland.

Kongen og dronningen af Qatar siger alvorligt til
kameraet, at de lover at gøre det mere sikkert at
arbejde i deres land.

Film 2. Bananproduktion i Honduras.

Fru Rojas og hr. Morales trykker hinanden i
hånden. For tre år siden indgik de en aftale om
bedre arbejdsvilkår på hr. Morales arbejdspladser.
Arbejdstiden blev sat ned, og der blev lavet en
ordning, hvor fru Rojas børn – og alle de andre
arbejderes børn – blev kørt i bus til og fra skole hver
dag.

I de tre år har de flittige arbejdere produceret flere
og bedre bananer end nogensinde før.

- Tak for ikke at strejke og tak for at forlænge aftalen

med ekstra tre år, siger hr. Morales med fru Rojas
hånd i sin.

- Tak for anstændige jobs, en fair løn og god
behandling af vores børn. Sammen gør vi vores
land stærkere. Viva Honduras! smiler fru Rojas.

- Hvordan går det med din mand? spørger hr.
Morales.

- Efter min lønforhøjelse for tre år siden kunne han
se, at jeg kan forsørge mig selv og børnene uden
ham. Han er holdt op med at drikke alkohol og har
fået job som chauffør, så det er meget lykkeligt. Vi
er jævnbyrdige, fortæller fru Rojas.

Film 3. Sult i Sydsudan.

Bønder reparerer diger med slidte plasticspande i Sydsudan. Forgæves. Mudret flodvand fra Nilen trænger ind over deres marker og ind i deres hytter.

- Hvad skal vi spise? Vi har kun åkander at spise, og det er ikke rigtig mad, siger 12-årige Bol.

Oversvømmelserne har stået på i flere år. Flere millioner mennesker sultar. Mange flygter. Der er brug for nødhjælp. Nu.

- Hjælpen er på vej, siger FN's generalsekretær.

Film 4. Marmeladefabrikken i Vietnam.

Lien spiser frokost sammen med sine hvidkittede kolleger på en marmeladefabrik i Vietnam. De får en lækker varm ret med nudler og kylling. Lien er tillidsrepræsentant og forhandler på alle kollegers vegne løn, arbejdstid, sikkerhed og pauser med virksomhedens ledelse.

- Kan I huske, at vi før i tiden havde fri 1½ time midt på dagen, så vi kunne spise og sove? En halv times pause er nok. Jeg vil hellere tidligere hjem til mand og børn end sove til middag, siger Lien, mens hun spiser nudler.

- Ja, de nye arbejdstider har skabt mindre ulighed mellem kvinder og mænd. Jeg kan nå at hente mine børn i børnehaven, hvis min mand ikke kan nå det, fortæller Bach Yen.

- Vi får snart vores første barn, fortæller Nhung og lægger en kærlig hånd på sin pænt store mave.

Lien smiler tilfreds. Hendes kolleger har det godt, og deres virksomhed vokser.

Film 5. Børn og olie i Nigeria.

Børn, børn, masser af børn! Nigeria i Afrika har 220 millioner indbyggere, og befolkningstallet stiger hurtigt.

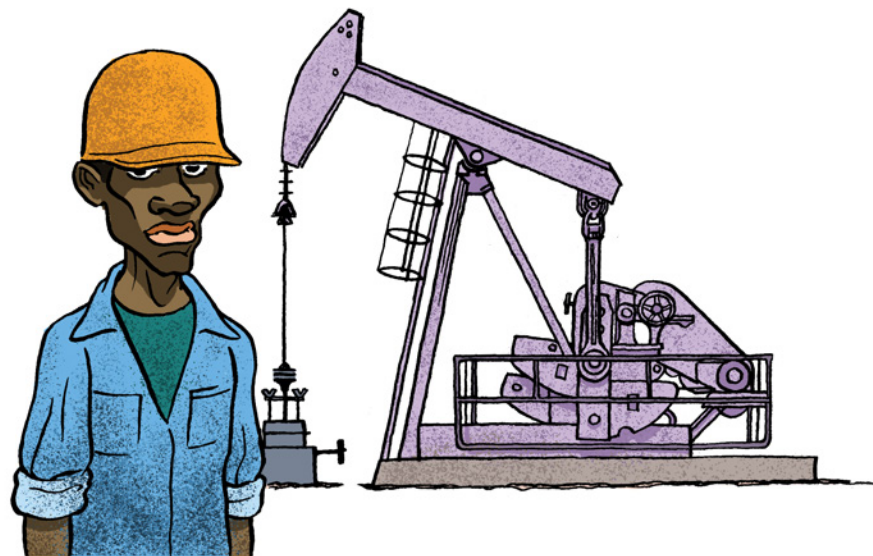
I 2050 kan der være langt over 400 millioner nigerianere. Hver kvinde i Nigeria føder mere end fem børn. Mange af kvinderne er ludfattige, og de kan hverken læse eller regne.

Militante banditter og oversvømmelser tvinger millioner af børn og voksne på flugt fra deres hjem. Mange dør af kolera. I den nordlige del af landet er der tørke og hungersnød.

Nigeria er rig på naturressourcer, og salg af olie er med til at gøre landet til Afrikas største økonomi. Trods de enorme indtægter fra olie lever over halvdelen af nigerianerne i fattigdom.

- Min mand arbejder i olieindustrien. Desværre havner de fleste af oliepengene ofte i lommerne på skumle typer. Vores land bør kræve en større andel af indtægterne og bruge langt flere penge på tryghed, uddannelse og sundhed. Hvis vi kan løfte folk ud af fattigdom, får vi færre børn, siger Jafiada.

Som mor til tre børn har Jafiada oprettet en organisation, der skal få kvinder til at hjælpe andre kvinder. Selv skal hun ikke have flere børn.

Erin trykker på 'stop' og kigger på Scrooge.

- Som du kan se, er det vigtigt at behandle alle mennesker med respekt og værdighed. Vi skal alle sammen have et godt liv – ikke kun dig. Hvis du hjælper til med at være et godt forbillede, kan du også komme i 'Verdens Bedste Nyheder', siger Erin stille.

Scrooge sidder lidt i sine egne tanker og klør sig bag det ene øre.

- Okay, okay! Hvor skal jeg skrive under? I får jeres overenskomster, men så vil jeg heller ikke have bøvl de næste tre år, siger Scrooge.

- Deal! smiler Erin og Carlos og klasker deres hænder sammen i et 'high five' for aftalen og for verdensmål nr. 10.

Også Victoria og Benjamin glæder sig, men deres mission er slet ikke slut endnu. Scrooge har endnu ikke fortalt, hvordan de skal samarbejde om Victoria-Fonden... og hvad der er sket med Kingston Carrots millioner.

Victoria fremlægger ti krav

- Nå, frøken Victoria. Nu har jeg gjort en god gerning. Skal vi se at få oprettet en fond? siger Scrooge, der lyder lettere udmattet efter de hårde forhandlinger.

- Ja, det var fint, Scrooge, men husk, at du også får meget ud af aftalen. Jeg har tænkt over det med

Victoria-Fonden, og jeg vil gerne være med, siger Victoria.

- That's cool, smiler Scrooge lettet – men lidt for tidligt.

- Jeg har nogle krav, fastslår Victoria.

- Begynder du nu også, sukker Scrooge, hvis ene øjenbryn pludselig bevæger sig ukontrolleret op og ned. Tics!

Victoria giver tegn til Benjamin – og skrider ud af lokalet. Scrooge skal have lov til at svede i sin t-shirt.

- Vi skal lige lave en liste. Vi er tilbage om en time, siger Victoria selvsikkert.

Ude på gangen beder de miss Daisy om et mødelokale, hvor de kan tale frit. Og så starter det hårde arbejde med at formulere de krav, der skal være med til at mindske uligheden.

- Jeg ville ønske, at vi kunne spørge alle dem, vi kender. Børn er kloge, funderer Victoria.

- Vi kan da starte med at lave en tom liste, så de børn, der læser Victoria & Verdensmålene, kan skrive deres tre bedste bud ned, foreslår Benjamin.

Sådan mindsker vi uligheden – forslag fra alle verdens børn

1. _____

2. _____

3. _____

- Tak skal I have. I må gerne sende forslagene til min forfatter på jesper@victoriaogverdensmaalene.dk, smiler Victoria.

- Vi skal også have fat i vores venner rundt om på kloden. Det er vigtigt, at de giver deres besyv med,

for hver eneste dag oplever de ulighed på deres egen krop, siger Benjamin og indkalder Miremba, Nixon og Thazin til et virtuelt møde.

Heldigvis svarer de alle sammen. Børne-Banden, som Scrooge kalder dem, bliver enige om ti krav:

Krav til oprettelse af Victoria-Fonden

1. Hr. Scrooge skal hvert år indbetale 10 mia. dollar til 'The Victoria Foundation for Sustainable Development' – blandt venner kaldet Victoria-Fonden.

2. Hr. Scrooge skal betale en retfærdig skat i alle de lande, hvor han gør forretninger. Dermed vil alle børn kunne komme gratis i skole, gratis til læge og gratis på bibliotek.

3. Hr. Scrooge skal stoppe alle aktiviteter, der ødelægger Jordens liv – altså 1) holde op med at bruge penge på kul, olie og naturgas og 2) afholde sig fra aktiviteter, der udrydder dyr, fugle, insekter og planter.

4. Hr. Scrooge skal behandle sine medarbejdere med respekt uanset køn, alder, oprindelse, hudfarve, religion samt fysiske og psykiske udfordringer. Handel med børn og kvinder er forbudt. Helt forbudt!

5. Hr. Scrooge skal arbejde sammen med og ikke imod fagforeninger.

6. Hr. Scrooge skal ud over Victoria indsætte Miremba, Nixon, Jafiada, Thazin og Walt i bestyrelsen. Ja, og selvfølgelig også Erin og fru Rojas.

7. Bestyrelsen skal bruge en fjerdedel af pengene på mad og drikke til børn og voksne i nød. Gode toiletforhold er også vigtigt – især for kvinder.

8. Bestyrelsen skal bruge en anden fjerdedel på gratis undervisning af børn i verdens fattigste lande. Børn skal læse, skrive, regne og kende deres rettigheder, så de kan få en lys fremtid.

9. Bestyrelsen skal bruge endnu en fjerdedel på at udbrede vacciner og andre metoder, der kan udrydde farlige sygdomme som malaria, kopper, tuberkulose, polio, aids og corona.

10. Bestyrelsen skal bruge den sidste fjerdedel på at hjælpe klodens fattigste mennesker med at tilpasse deres liv til klimaforandringer. For eksempel skal vi plante masser af træer og beskytte flest mulig mod oversvømmelser.

Victoria og Benjamin kigger på hinanden – og vinker farvel til deres venner.

- Tak for hjælpen. Sikke en masse kloge ord! Mon Scrooge går med på vores krav? siger de i munden på hinanden og griner.

Scrooge i en skruetvinge

- Hvis verdens rigeste ene procent betaler en fair andel af deres rigdom, kan vi løse mange af de problemer, børn og voksne slås med, siger Victoria til Benjamin, mens de passerer Miss Daisy.

Sammen går de ind til Scrooge, der taler i en gammeldags telefon med drejeskive. Han vinker de to børn ned på et par stole.

- Ja, fru statsminister. Det er en aftale, fru statsminister. Ja, jeg skal nok sørge for, at vi tænker miljø og klima ind i løsningen, siger Scrooge og lægger røret på.

Scrooge trækker vejret dybt. Han ligner én, der snart skal overlade styringen af sit forretningsimperium til yngre kræfter med idéer til, hvordan man kan lede en virksomhed ud fra principperne fra Verdensmålene.

- Ja, altså som regel forhandler jeg med præsidenter, statsministre og topchefer for verdens største firmaer. Nu skal jeg forhandle med jer, sukker Scrooge.

- Hvorfor er Kingston Carrot gået fallit? Hvad har du gjort ved ham? udfritter Victoria ham.

- Åh, det er en gammel sag. Da vi var unge, lånte jeg ham en million dollars, så han kunne sætte gang i sin forretning. Nu har jeg bare bedt ham betale beløbet tilbage, siger Scrooge.

- Kingston Carrot kan da snildt betale en million dollars. Der må stikke noget under, fastholder Victoria.

- Joeee... det er en million plus renter og renters rente. Vi aftalte dengang, at han skulle betale ti procent i rente i hvert år, så over 40 år er det blevet til 45 millioner, siger Scrooge og trækker på skulderen.

- Pas på med at låne penge, børn! Lån skal altid betales tilbage, smiler Scrooge faderligt og brummer en sang, der hedder 'The Winner Takes It All'.

I mange år var Kingston Carrot en heldig kartoffel, men nu er det slut med at spille kong gulerod. De seneste år har Kingston Carrot haft utur med sine forretninger – herunder sine aktier. Aktier, der den ene dag er 20 millioner dollar værd, kan den næste dag repræsentere en værdi på 40 millioner...

- ... eller nul og niks! Kingston har tabt rigtig mange penge på aktier i kulminer og kulkraftværker. Jeg har i al beskedenhed været bedre til at læse markedet, oplyser Scrooge.

- Markedet?

- Ja, i business køber og sælger vi alt mulig på markedet. Kul, olie, gummi, tobak, aktier, obligationer... ja, det har I lige hørt alt om, siger Scrooge.

- Og kvinder! raser Victoria.

- Ja, okay – dem handler vi ikke med på de officielle markeder. Det er mere udenoms, forklarer Scrooge.

- Stop dig selv! Du må love at droppe enhver handel

med kvinder. De skal have et anstændigt liv sammen med dem, de holder af. Kvinder skal ikke fragtes på kryds og tværs af kloden for at tilfredsstille din pengepung, fastslår Victoria og lægger deres forhandlingsudspil på mahognibordet foran Scrooge.

- Skriv under! Dér! kommanderer hun og peger på en stiple linje.

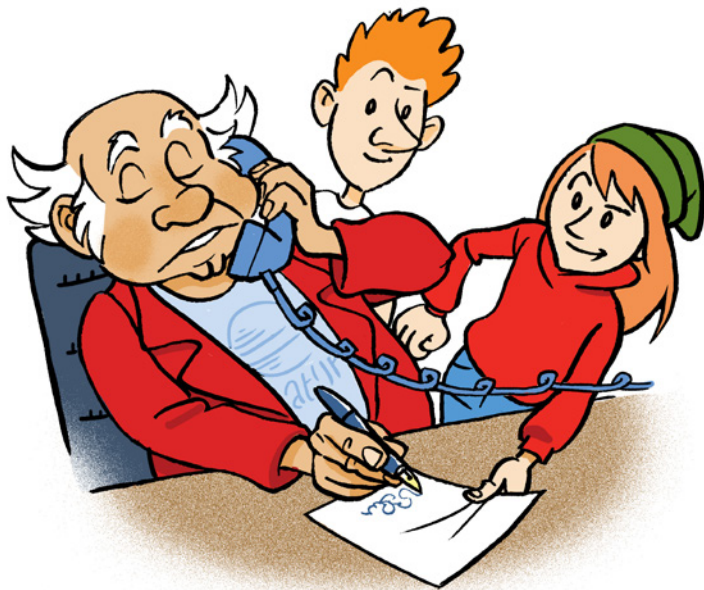
Samtidig ringer telefonen, som Scrooge føler sig nødsaget til at tage.

- Javel, hr. præsident. God idé... Ja, Europa. Med raket til Saturns måne, ja. Om det er bæredygtigt? Nej, men det er interessant, hr. præsident.

Victoria og Benjamin kan kun høre halvdelen af samtalen, der trækker ud. Der er åbenbart forskellige dikkedarer i samarbejdet mellem præsidenten og Scrooge. Victoria kigger på Benjamin og blinker med det ene øje. Med to fingre napper hun Scrooges fyldepen og presser den ind i hans hånd.

- Skriv under... dér, hvisker hun forsigtigt i hans øre.

- ... men hr. præsident... det kan vi ikke endnu, siger Scrooge og skriver under på Victoria-Fonden i ren og skær distraktion.

Dokumentet bærer nu to signaturer. En fra frøken Victoria og – med tydelige kragetæer – en fra hr. Jeronimus von Scrooge.

‘The Victoria Foundation for Sustainable Development’ er en realitet. Victoria og Benjamin smiler forundret og lettet til hinanden. Scrooge ser forbløffet ud... og smiler venligt til de to børn.

- Mon ikke vi kan nå at aflægge besøg hos familien Carrot, mens vi er i Texas, foreslår Victoria.

- God idé, fastslår Benjamin.

Victoria sender en sms til Walt: ‘Jeg er i Texas. Hvor er du?’

Money for Nothing

‘Carrot’, står der på døren. Victoria trykker på ringeklokken. Ringetonen er ‘Money for Nothing’.

- Dire Straits. Godt nummer, fastslår Benjamin, der er lidt af en musikekspert.

Walt åbner døren til lejligheden og giver Victoria et kram. Benjamin får en knyttet næve... stille og roligt.

- Var det svært at finde herhen? spørger han, mens han luner en græskartærte i mikrobølgeovnen.

- Nej, vi fik lov til at låne en limousine med chauffør, siger Victoria.

- Folk gloede på os. Her i nabolaget er det nok sjældent, at to børn bliver transporteret på den måde, smiler Benjamin.

- Ja, det er et råt kvarter. Jeg cykler i skole, og når jeg kommer hjem, tager jeg altid cyklen med op i vores lejlighed, for at den ikke skal blive stjålet. De fleste er flinke, men nogle er fattige, desperate og bedøvede af stoffer. Forleden blev en af mine klassekammerater såret af en gal mand, fortæller Walt.

- Skudt? udbryder Victoria og Benjamin.

- Ja, ulighed skaber usikkerhed. Her i USA dør børn og unge desværre især af skud, sukker Walt.

Victoria og Benjamin kan se, at lejligheden er spartansk indrettet. Familien Carrot har kun det mest nødvendige, men her er rent og pænt – og en lækker orange tærte.

- Vi skal nok klare os, siger Walt som om, han kan læse Victorias tanker.

- Min mor 'Works Hard For The Money', og min far kender virkelig mange superrige mennesker. Han har et stærkt netværk, så han skal nok få gang i forretningerne igen, vurderer Walt.

- Er han sur på Scrooge? vil Benjamin gerne vide.

- Nej, ikke mere. Det går op og ned i business, og de spiller golf sammen. Scrooge betaler for sin gamle barndomsven, og de er begyndt at planlægge en tur. De skal åbenbart til Europa og lave forretninger, smiler Walt.

Victoria drager et lettelsens suk. Hvis de to gamle herrer var uvenner, ville Walt have svært ved at sige 'ja tak' til at være med i Victoria-Fondens bestyrelse.

- Har han skrevet under på dét? Hold da op! griner Walt efter at have læst det dokument, der danner grundlag for Victoria-Fonden.

Walt fortæller, at hans klasse har tema om verdensmål nr. 10 og matematik på sin skole.

- Jeg kan helt sikkert bruge aftalen om Victoria-Fonden i min opgave. Jeg tror, at min lærer bliver imponeret over, at jeg skal sidde i bestyrelsen, siger Walt stolt.

- Victoria har også regnet en hel masse ud med millioner og milliarder. Det kan du sikkert også bruge i din opgave. Du skal bare læse en bog, der hedder 'Milde Mammon', fortæller Benjamin.

- Ja, gad vide, hvordan den ender – og hvordan vi kommer hjem, fniser Victoria.

- I første omgang må vi hellere få Donald T. til at køre limousinen tilbage til Scrooge, foreslår Benjamin.

Et sukkersødt farvel

- Farvel frøken Victoria, farvel hr. Benjamin, siger Scrooge og giver de to børn en blød hånd til afsked.

De har aftalt, hvornår de skal have det første bestyrelsesmøde i Victoria-Fonden, så de kan få lagt en arbejdsplan. Scrooge tilbyder de to børn, at de kan tage limousinen til lufthavnen, så de kan nå det næste fly hjem.

- Tak, men næste gang, vi kommer, skal du have skiftet limousinen ud med en elbil. Er du klar over hvor meget olie, dit overdimensionerede køretøj bruger? Ifølge punkt tre bag Victoria-Fonden skal du stoppe aktiviteter, det ødelægger klimaet, pointerer Victorias PA, altså Benjamin.

- Ja, vi har nok at arbejde med i Victoria-Fonden, men vi kan ikke klare det alene. Regeringerne må hjælpe til, siger Scrooge og vinker farvel.

Mens limousinen begynder at trille, ruller Victoria vinduet ned og får det sidste ord:

- Ja, og så er det jo godt, at du fremover betaler skat med glæde, smiler hun sukkersødt.

Victoria og Benjamin synker ned i sæderne. Lidt trætte, men glade. Før nu har de ikke tænkt over, at de har jetlag på grund af tidsforskellen mellem Danmark og USA. De døser hen og sover, indtil chaufføren meddeler, at de er fremme.

- Gisp! Vi har ikke noget pas, siger Victoria og bliver bleg som en hvid asparges en tidlig forårsdag.

- Åh nej. Så kan vi ikke komme med flyet hjem, lyder det ærgerligt fra Benjamin.

Klassen ser på samfundet

Bilen bremser. Victoria og Benjamin stiger ud. De bliver mødt af en velkendt lyd. Skolens klokke.

- Vi er... hjemme, lyder det overrasket fra Victoria.

- Ja, vi er i Europa, fniser Benjamin lettet med begge ben på jorden, mens limousinen forsvinder som dug for solen.

Inde i klassen er der hektisk aktivitet. Grupperne har fremlagt deres opgaver, hvor de har sat sig ind i forskellige former for ulighed. Victoria og Benjamin når lige at høre det sidste af et oplæg fra Mathilde og Sigurd. De har talt med en sundhedsplejerske, der besøger nybagte forældre, og en socialrådgiver, der taler med familier med ondt i livet.

- Vi vokser op med forskellige forudsætninger – og det hele starter den dag, vi bliver født. Alle voksne vil gerne være dygtige forældre, men det er ikke alle, der kan finde ud af det lige godt, siger Mathilde.

Miriam og Ida har kigget på, hvor meget udviklingsbistand, de rigeste lande giver til de fattigste. De har fundet ud af, at FN har et mål om, at de velstående samfund skal give 0,7 procent af deres lands samlede indkomst.

I en PowerPoint-præsentation viser de, at kun en håndfuld lande lever op til målet: Sverige, Norge og Luxembourg ligger på over 1 procent. Danmark og Tyskland ligger lige på målstregen.

- Danmark har været højere oppe, men nu er vi os selv nærmest. Vores regeringer har skåret i hjælpen til verdens fattigste, fortæller Miriam.

Hun har selv har oplevet, at udviklingsbistand

virker. Da Miriam for få år siden var i Nepal sammen med sine forældre, snakkede de meget om, at der var sat solceller på flere hundredetusinde boliger. Beboerne har nu elektricitet og lever et mere moderne liv med lys og madlavning på komfur.

- Solcellerne blev sat op med bistand fra Danmark. De er med til at skabe mere lighed i Nepal, siger Miriam og viser et foto af en hytte med solceller på taget.

- Ja, nødhjælp og støtte til langsigtet udvikling er med til at skabe et trygt og retfærdigt liv for flere mennesker. Mere lige samfund er en god forretning, siger Mette og giver ordet til Victoria og Benjamin.

- Hvordan ender jeres historie om rohingya-familierne i Bangladesh? spørger hun.

- Det ved vi ikke endnu, indrømmer Victoria.

- Men vi har en aftale med Victorias moster om, at hun vil fortælle mere, siger Benjamin.

Han kalder Augusta op på mobilen, der er forbundet med en skærm i klasselokalet, så alle kan se med.

Venskabsvejen er lukket

'Friendship Road', står der på et skilt, men den såkaldte venskabsvej ligger øde hen. Augusta viser en bom, der udgør grænsen mellem Bangladesh og Myanmar.

- Rohingya-familierne burde bo i bakkerne derovre, men magthavere i Myanmar vil det anderledes. Desværre er der ikke udsigt til, at de kan vende hjem foreløbig, siger Karoline, der er nødhjælpsarbejder og med på turen til den triste grænse.

Augusta og Karoline fortæller, at de sammen med kolleger fra hele verden forsøger at gøre livet så tåleligt som muligt for rohingya-folket i lejren ved Cox's Bazar. For at de kan gøre det, skal de have penge fra regeringer som den danske og fra indsamlinger fra almindelige mennesker og virksomheder.

- Men lad os tage ind i lejren, siger Karoline og prajer en taxa – eller en tuktuk, som de små trehjulede køretøjer hedder.

Hurtigt tøffer den grønne tuktuk gennem en vrimmel af gadesælgere, kunder og køer. Tuktukken hopper på vejen, og grænsen til lejren er flydende. Alle må frit bevæge sig derhen, hvor de vil – men hvor skal de tage hen uden mad, penge og ret til at arbejde?

Augusta og Karoline bliver sat af foran en hytte, hvor der er livlig aktivitet. De fortæller, at Danmark og andre stater giver penge, så forholdene for de fordrevne rohingyaer kan blive tålelige.

Røde Kors, Røde Halvmåne, Læger Uden Grænser og mange andre organisationer hjælper til sammen med frivillige fra Bangladesh. Mange af flygtningene forsøger også at skabe tryghed og

fællesskab blandt de mange mennesker, der ikke har udsigt til at komme hjem foreløbig. Dels fordi militærstyret i Myanmar forfølger dem; dels fordi Myanmar befinder sig i en slags borgerkrig.

- Vi blev født som mennesker. Nu er jeg gammel, fattig og uden rettigheder. Jeg får næppe lov til at tage mit sidste åndedrag i mit hjemland. Det her er udsigtsløst, sukker 65-årige Mohamed, inden han sammen med en gruppe frivillige mænd med hakker og skovle går ud for at reparere skrænter efter det heftige regnvejr.

Mændene skal også grave afløb til regnvand og se, om de kan håndtere spildevand ved hytterne. Nogle af vejene er fyldt med vandpytter og skal repareres.

Et ældre ægtepar hilser dem god tur:

- Tænk hvis regnen ødelægger vores hytte. Vi har det svært nok i forvejen. Vi har næsten ikke kræfter til at hente mad og vand, siger 62-årige Nana og hanker op i sin 75-årige mand, Yussuf, og en tom dunk.

Bekymringer er der nok af blandt de ældre, der har oplevet lidt af hvert. Børnene og de unge er lidt mere sorgløse. Augusta og Karoline, der skiftes til

at filme, snakker med Naima, der bærer en smuk grøn sari. Naima er fra Bangladesh og lærer. Nu uddanner hun frivillige sammen med nogle af de rohingyaer, der har været i lejren i lang tid.

Et par piger på 12 år dukker op slæbende på små søskende. I Myanmar og Bangladesh lever de fleste med traditionelle kønsroller. Kvinder og mænd lever vidt forskellige liv. Det gør piger og drenge også. Piger skal helst giftes hurtigst mulig – endda gerne før de bliver voksne, så deres forældre slipper for at forsørge dem.

- Jeg har mødt et par kvinder, der vil være gode at have med i beboerhuset, når vi syr sammen med pigerne, fortæller Naima og leder de to piger og deres søskende ind i et 'safe space', hvor de kan være i fred og ro for drenge og mænd.

Her er det også muligt for pigerne at komme på toilettet i en fart. Det kan være en lettelse, for nogle af de ældste har menstruation. I Bangladesh og mange andre steder i verden er menstruation et tabu – altså noget, men slet ikke snakker om – så pigerne forsøger at skjule, at de bløder engang i mellem.

- Kender I det fra jeres skolegang? spørger Augusta henvendt til Victorias klasse.

- Vi kan godt snakke om menstruation. Vi hørte en super podcast i klassen i sidste uge, men jeg synes, bind er dyre, siger Laila.

- Ja, det er et problem for piger og kvinder overalt i verden, fastslår Augusta, mens hun viser et par nyankomne piger ind til Naima, så også de kan lære at sy bind, der kan vaskes og bruges igen.

Fem drenge dukker op og spørger, hvornår de kan lære at læse og regne.

- Nu! smiler Karoline glad over, at børnene har lyst til at blive klogere.

Lejren har ikke officielle skoler, men der er oprettet læringscentre, hvor børnene trods alt kan lære lidt. De fem fyre bliver ledt ind i et 'klasselokale', hvor der i forvejen sidder en flok børn på halvvåde tæpper.

På væggen hænger der et foto af nogle af eleverne sammen med Kronprins Frederik og Kronprinsesse Mary, der har besøgt Cox's Bazar.

Moster Augusta kigger direkte ind i kameraet:

- Jeg kan kun opfordre jer hjemme i Danmark til at støtte de organisationer, der gør en forskel for

verdens fattigste mennesker. Jeg kan også kun opfordre den danske regering til fortsat at yde bistand til verdens fattigste lande, siger Augusta.

Karoline tager over. Også hun er i øjenkontakt med klasse:

- Danmark samarbejder med Bangladesh om flere af Verdensmålene. Støtten falder på et tørt sted... eller rettere sagt et meget vådt sted. Bangladesh er truet af stigende vandmasser som følge af klimaforandringer – ja, og så har Bangladesh modtaget én million rohingyaer på flugt, fortæller Karoline.

Et par børneøjne kigger direkte på Victoria, Benjamin og de andre børn i deres klasse.

- Hej! smiler Thazin.

- Hej Thazin! siger klassen i kor.

Alle har en lille klump i halsen.

Vi bakker op om FN's verdensmål og støtter
udgivelsen af Victoria & Verdensmålene

10 MINDRE
ULIGHED

Mindre ulighed

Verdens 193 regeringer har i FN vedtaget 17 mål om bæredygtig udvikling. Frem mod 2030 skal de gøre Jorden til et bedre sted at være for alle. 'Victoria & Verdensmålene' er en serie om de 17 mål.

I 'Milde Mammon' møder Victoria og hendes ven Benjamin en skruppelløs kapitalist, hr. Scrooge. Han er ved at indrømme for sig selv, at han ikke kan blive ved med at drive forretning på gammeldags maner. Victoria og Benjamin vil gerne hjælpe ham, men forhandlingerne bliver hårde.

Victoria & Verdensmålene

*'Victoria & Verdensmålene' er for børn på 9-12 år...
og deres lærere, forældre
og bedsteforældre.
Bøgerne er velegnede til
højtlesning og diskussion.*

